

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **J. J.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 20 marca 2024 r.,
wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego
z dnia 17 czerwca 1971 r., sygn. akt Rw. 593/71,
zmieniającym wyrok Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu
z dnia 26 kwietnia 1971 r., sygn. akt So-75/71,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

J. J. złożył do pismo datowane na 17 sierpnia 2023 r., potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1971 r., sygn. akt Rw. 593/71, zmieniającego wyrok Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 26 kwietnia 1971 r., sygn. akt So-75/71, i przekazane według właściwości Sądowi Najwyższemu przez Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 18 stycznia 2024 r. W korespondencji tej jej autor domagał się rehabilitacji uznając, że „jak wskazano w wyroku zostałem skazany nieprawomocnie”. Wskazał na powiązania swojej żony z żoną ówczesnego dowódcy Okręgu Wojskowego, w którym służył w

ramach wojsk artylerii oraz przytoczył fakt jej skazania za kradzież. W kolejnych pismach domagał się „unieważnienia” wyroku skazującego (k. 27 i n oraz 39 i n. akt KO 41/23), akcentując przede wszystkim swoją trudną sytuację materialną, mającą wynikać ze skazania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem wnioskodawca nie przedstawił żadnej argumentacji, która mogłaby się wpisywać w którąkolwiek z podstaw wznowieniowych, w tym podstawę *propter nova*. Pisma wnioskodawcy nie dotyczą nawet okoliczności faktycznych sprawy i przypisanego mu przestępstwa znęcania się nad członkami swojej rodziny. Wskazać jedynie wypada, że wzmianka o nieprawomocnym skazaniu znalazła się w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1971 r., sygn. akt Rw. 593/71 i odnosiła się do ówczesnego charakteru orzeczenia sądu wojskowego, od którego wniesiono rewizję. Wobec pozostawiania rewizji bez rozpoznania i jedynie dokonania przez Sąd Najwyższy poprawy kwalifikacji prawnej przypisanego czynu i jego opisu, wyrok sądu wojskowego uzyskał walor prawomocności, a zatem mógł zostać kierowany do wykonania.

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[a]